

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Ivety Postulkové v právní věci žalobce: RadioZET s.r.o., se sídlem v Praze 2, Wenzigova 4/1872, IČ 256 16 803, zast. JUDr. Ladislavem Břeským, advokátem se sídlem Botičská 1936/4, Praha 2, proti žalovanému: Rada pro rozhlasové a televizní vysílání, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, za účasti osoby na řízení zúčastněné: Radio France Internationale – pobočka Praha, organizační složka, se sídlem v Praze 1, Štěpánská 35, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 6. 2017, č. j. RRTV/9663/2017-str,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba na řízení zúčastněná nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 17. 8. 2017 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Rady pro rozhlasové a televizní vysílání (dále jen „Rada“ či „žalovaná“) blíže označeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž žalovaná podle ustanovení § 21 odst. 1 písm. d) a odst. 3 zákona č. 231/2001 Sb. o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů (dále jen „zákon“) neudělila žalobci souhlas se změnou skutečností uvedených v žádosti o licenci k provozování rozhlasového vysílání šířeného prostřednictvím vysílačů programu ZET (licence udělena rozhodnutím žalované č.j. Ru/193/98 ze dne 24.2.1998), spočívající v nahrazení stávající licenční podmínky „*V rámci vysílání (bloků) v českém jazyce musí časový rozsah vysílaného zpravodajství, publicistiky, vzdělávání, sportu a zábavy ve svém souhrnu převažovat nad celkovým rozsahem vysílané hudby.*“ novou licenční podmínkou „*V rámci denního (24 hod) vysílání musí časový rozsah vysílaného zpravodajství, publicistiky, vzdělávání, sportu a*

zábavy ve svém souhrnu převažovat nad celkovým rozsahem vysílané hudby.", neboť tato požadovaná změna by vedla k neudělení licence na základě veřejného slyšení.

Žalobce tvrdí, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť jím byl přímo zkrácen na svých právech.

V prvním žalobním bodu nesouhlasí žalobce s odůvodněním napadeného rozhodnutí, že vyhověním žádosti by došlo k nepřipustné změně charakteru programu na hudební, neboť hudební obsah by se stal převažujícím žánrem, což by bylo v rozporu s licenčními podmínkami Licence. Naopak žalobce trvá na tom, že vzhledem k formulaci nové licenční podmínky (dále též jen „Nová licenční podmínka“), by naopak ke změně charakteru programu ZET dojít nemohlo.

Žalobce upozorňuje, že Rada v napadeném rozhodnutí mj. odkazuje na rozhodnutí Rady ze dne 7.3.2017. sp. zn. RRTV/2017/99/str. č.j. RRTV/4870/2017-str (dále též jen „předchozí rozhodnutí“), kterým nevyhověla žádosti žalobce doručené Radě dne 17.1.2017, kdy žalobce žádal o souhlas se změnou téže licenční podmínky (dále též jen „Licenční podmínka“) na licenční podmínku „*V rámci denního (24 hod) vysílání musí časový rozsah vysílaného zpravodajství, publicistiky, vzdělávání a sportu tvořit alespoň 35% celkového rozsahu vysílání*“. Toto předchozí rozhodnutí žalovaná odůvodnila tak, že v rámci denního vysílání (24 hodin) by byl žalobce oprávněn vysílat nehudbní program v rozsahu 8 hodin a 24 minut a hudební program v rozsahu 15 hodin a 36 minut, což by bylo v rozporu s právním názorem Nejvyššího správního soudu, dle kterého není-li hudba jako samostatný žánr v základní programové specifikaci stanovena, nemůže být v celku programové skladby jedním z převažujících žánrů. Rada tak dle žalobce posuzovala, zda se hudba nemůže stát převládajícím žánrem v rámci úseku 24 hodin jako celku.

Žalobce tvrdí, že při podání předmětné (nové) žádosti Rada přistupuje k posouzení stejné otázky - zda se objem hudby ve vysílání nemůže stát převládajícím žánrem - odlišně, neboť namísto posouzení Nové licenční podmínky z hlediska denního vysílání jako celku, rozděluje denní vysílání dále do kratších bloků, konkrétně na 8 hodin trvající blok BBC WS v angličtině a blok zbývajících 16 hodin vysílání, a posuzuje pak objem hudebního obsahu odděleně v rámci těchto dvou bloků, přičemž shledává, že ve zbývajících 16 hodinách vysílání by žalobce mohl vysílat až 12 hodin hudby, když vysílání BBC WS hudbu neobsahuje, a v tomto bloku zbývajících 16 hodin by tak hudební obsah převládal. Dle žalobce posuzovala-li by Rada novou žádost stejně jako předchozí rozhodnutí, musela by dospět k závěru, že Nová licenční podmínka je formulována tak, že v rámci denního vysílání (24 hodin) posuzovaného jako jeden celek nemůže nikdy z logiky nastat situace, kdy by se hudba stala převažujícím žánrem v programu ZET, neboť žalobce by byl podle Nové licenční podmínky oprávněn vysílat nejvýše 12 hodin hudebního obsahu.

Z uvedeného důvodu žalobce tvrdí, žalovaná se odchýlila při svém správním uvážení od postupu, kdy je na denní vysílání Radou nahlíženo jako na jeden celek, v rámci kterého je posuzováno, zda je jednotlivý žánr převládající či nikoliv. Dle žalobce tím byla porušena základní zásada správního řízení, a to zásada legitimního očekávání a předvídatelnosti rozhodování správních orgánů obsažená v ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů.

Ve druhém žalobním bodu shledává žalobce napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné a vnitřně rozporné a to ve vztahu k úvaze, z jakého důvodu Rada zastává názor, že musí být zachována spojitost podílu hudby s vysíláním v českém jazyce. Dle žalobce Rada v předchozím

rozhodnutí vyhověla žádosti žalobce v části, kde bylo žalobcem žádáno o souhlas se změnou skutečností uvedených v žádosti o udělení Licence spočívající ve zrušení časového rozvržení jazykových programových bloků v programovém a vysílacím schématu, výsledkem čehož je žalobce oprávněn vysílat 24 hodin denně zpravodajství, publicistiku, vzdělávání, sport a zábavu, se zařazením hudby a vysílání BBC WS v angličtině bez blíže vymezených časových bloků dle vlastních programových potřeb. Žalobce proto dodává, že s ohledem na výše uvedené je žalobce oprávněn zařadit vysílání hudby a BBC WS v angličtině během dne dle vlastních programových potřeb. I z tohoto důvodu je dle žalobce nutné posoudit, zda hudební obsah by mohl být převládajícím žánrem a změněn charakter programu ZET v rámci 24 hodin denního vysílání v jeho souhrnu jako jednoho nedělitelného celku.

Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě navrhla zamítnutí žaloby a nejprve z důvodu přehlednosti uvedla aktuální a platné znění licenčních podmínek programu ZET (licence č.j. Ru/193/98 ze dne 24.2.1998):

- Základní programová specifikace: Zpravodajství, publicistika, vzdělávání, sport, zábava.
- Další licenční podmínky: Vysílání BBC WS v angličtině bude minimálně v úhrnném rozsahu 8 hodin denně. V rámci vysílání (bloků) v českém jazyce musí časový rozsah vysílaného zpravodajství, publicistiky, vzdělávání, sportu a zábavy ve svém souhrnu převažovat nad celkovým rozsahem vysílané hudby.

V předchozím rozhodnutí Rada souhlas se změnou licenční podmínky neudělila, neboť navrhovaná licenční podmínka by žalobci umožnila, aby hudební obsah ve vysílání programu ZET převažoval, a to jak v rámci denního (24 hodin) vysílání, tak i při zachování návaznosti podílu hudby na vysílání bloků v českém jazyce. Licenční podmínky žalobce zavazují k odvysílání programu BBC WS v angličtině v minimálním úhrnném rozsahu 8 hodin denně. Při posouzení optikou zachování návaznosti podílu hudby na vysílání bloků v českém jazyce je zřejmé, že žalobci by stačilo zařazení pouze 24 minut nehudebního programu do vysílání bloků v českém jazyce, aby byly navrhované licenční podmínky programu ZET naplněny, neboť vysílání BBC WS v angličtině žádnou hudbu neobsahuje. Z uvedeného důvodu je zřejmé, že takto žalobcem navrhovaná změna licenčních podmínek by nesplňovala požadavek Nejvyššího správního soudu (rozsudek sp. zn. 5 As 143/2015 ze dne 16. června 2016) ani formálně v rámci denního vysílání, v žádném případě pak ani při posouzení změny v návaznosti na vysílání v českém jazyce.

Obdobně Rada postupovala při hodnocení předmětné žádosti o změnu licenčních podmínek, když konstatovala, že ačkoliv by v celkovém denním úhrnu hudební obsah nepřevažoval nad obsahem ostatním a požadavek Nejvyššího správního soudu by tak byl formálně naplněn, mohlo by reálně dojít k výrazné změně charakteru programu, neboť by mohla nastat situace, kdy by provozovatel nezařazoval žádnou hudbu do vysílání BBC WS v angličtině (které žádnou hudební složku neobsahuje) v celkovém denním úhrnu 8 hodin, avšak do zbývajících 16ti vysílacích hodin by mohl zařadit až 12 hodin hudebního obsahu a hudba by tak v této části vysílání tvořila až 75% celkového obsahu.

Licenční podmínky programu ZET stanoví, že časový rozsah vysílaného zpravodajství, publicistiky, vzdělávání, sportu a zábavy rámci vysílání (bloků) v českém jazyce musí ve svém souhrnu převažovat nad celkovým rozsahem vysílané hudby. Žalobce však usiluje o změnu licenčních podmínek v tom smyslu, aby rozsah vysílané hudby byl vztažen k celému vysílacímu

dni. Za situace, kdy žalobce požaduje změnu licenčních podmínek takovým způsobem, že rozsah hudebního k nehuďebnímu obsahu bude definován ve vztahu k celému vysílacímu dni (24 hodin) namísto ve vztahu k blokům v českém jazyce (16 hodin) je zcela namístě, aby Rada vyhodnotila, zda požadavek NSS bude naplněn nikoliv pouze formálně (tedy že nehuďební složka bude převažovat právě v rámci celého dne), nýbrž i reálně (tedy i jen v rámci bloků v českém jazyce, když vysílání BBC WS v angličtině hudbu neobsahuje).

Žalovaná závěrem upozornila na skutečnost, že žalobce usiluje o změnu licenčních podmínek dlouhodobě a Rada mu v rámci předchozího rozhodnutí udělila částečný souhlas se změnou licenčních podmínek, který spočívá ve zkrácení celkového vysílacího času BBC WS v angličtině z původních 11 hodin v pracovní dny (resp. 13 hodin o víkendech a svátcích) na stávajících 8 hodin. V případě, že by Rada neposuzovala předmětnou žádost o změnu licenčních podmínek z pohledu návaznosti podílu hudební složky na vysílání v českém jazyce, by již i tato změna byla způsobila zapříčinit snížení podílu nehuďební složky na úkor hudby.

U jednání, které se konalo dne 18. října 2017, zástupce žalobce setrval na všech žalobních bodech a zástupce žalovaného navrhl zamítnutí žaloby s poukazem na obsah napadeného rozhodnutí a vyjádření k žalobě.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Lze konstatovat, že žalobce návrhem podaným Radě v předmětném správním řízení usiloval o nahrazení stávající licenční podmínky:

„V rámci vysílání (bloků) v českém jazyce musí časový rozsah vysílaného zpravodajství, publicistiky, vzdělávání, sportu a zábavy ve svém souhrnu převažovat nad celkovým rozsahem vysílané hudby.“ novou licenční podmínkou *„V rámci denního (24 hod) vysílání musí časový rozsah vysílaného zpravodajství, publicistiky, vzdělávání, sportu a zábavy ve svém souhrnu převažovat nad celkovým rozsahem vysílané hudby.“*

Rada dospěla k závěru, že tato požadovaná změna by vedla k neudělení licence na základě veřejného slyšení, s čímž žalobce nesouhlasí.

Z obsahu navrhované změny vyplývá, že změna se týká de facto části licenční podmínky, kterou dochází k určení povinnosti žalobce, aby *časový rozsah vysílaného zpravodajství, publicistiky, vzdělávání, sportu a zábavy ve svém souhrnu převažoval nad celkovým rozsahem vysílané hudby*. Zatímco tato povinnost byla stanovena v původním znění ve vztahu k *vysílání (bloků) v českém jazyce*, nyní navrhuje žalobce, aby stanovená povinnost se týkala nově *„denního (24 hod) vysílání“*.

Soud při posouzení otázky, zda by vyhověním žádosti žalobce došlo k nepřípustné změně charakteru programu na hudební, neboť hudební obsah by se stal převažujícím žánrem (což by bylo v rozporu s licenčními podmínkami) vyšel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č.j. 5 As 143/2015 – 39, který v něm mimo jiné uvedl, že *„Základní programová specifikace je významnou charakteristikou programové skladby projednávané v licenčním řízení, čili významnou charakteristikou vysílání, a po dobu trvání licence základní programovou specifikaci*

nelze měnit. Změna licenčních podmínek by měla být spíše mimořádnou věcí, neboť zásadnější změny (zejména ohledně programové části podmínek) by mohly fakticky znamenat popření původního projektu. Licenční podmínky v širším slova smyslu je třeba chápat a vykládat jako celek, zahrnující jednak vymezení základní programové specifikace určené rozhodnutím o udělení licence ve shodě s obsahem vlastní žádosti vítězného žadatele o licenci, a jednak další programové podmínky obsažené v tomtéž rozhodnutí či jeho přílohách, které zpravidla konkretizují základní programovou specifikaci a podrobněji vymezují vysílaný obsah (např. v podobě programového a vysílacího schématu a jednotlivých časových intervalů). Tyto tzv. další programové podmínky mohou být na základě Radou pro rozhlasové a televizní vysílání schválené žádosti provozovatele vysílání průběžně měněny, ale pouze tak, aby byl zachován jejich nezbytný soulad a provázanost s příslušnou základní programovou specifikací vymezenou rozhodnutím o udělení licence.“

V tomto rozsudku se Nejvyšší správní soud věnoval i vymezení pojmů - zábava a hudba - právě ve vztahu k licenčnímu povolení žalobce, přičemž uvedl, že „Pojmy zábava a hudba nejsou v zákoně o vysílání jakýmkoli způsobem definovány. Je tedy zapotřebí vycházet z jejich obecného významu, přičemž obecně pod pojem zábava náleží také hudba jako jeden z druhů zábavy. Tento výklad přitom není v rozporu se smyslem a účelem zákona o vysílání, podle kterého je třeba rozlišovat mezi žánry v celku programové skladby. Jak již bylo uvedeno, charakteristiku rádia určuje základní programová specifikace, kterou se rozumí vymezení převažujících žánrů v celku programové skladby [§ 2 odst. 1 písm. i) zákona o vysílání]. Skutečnost, že v nyní projednávané věci má stěžovatel v licenčních podmínkách vymezen žánr zábavy, tedy znamená, že je oprávněn hudbu vysílat, neboť tato obecně spadá pod běžně užívaný pojem zábavy. Na straně druhé to však právě s ohledem na obecnost použitého pojmu zábava neznamená, že může hudbu vysílat zcela neomezeně. Pokud by totiž hudba začala v jeho vysílání převládat, změnilo by to charakter vysílání ze zábavního na hudební, což by bylo v rozporu s licenčními podmínkami. Není-li tedy hudba jako samostatný žánr v základní programové specifikaci stanovena, nemůže být v celku programové skladby jedním z převažujících žánrů, byť jinak obecně spadá pod pojem zábavy.“

V daném případě základní programová skladba zahrnuje: Zpravodajství, publicistika, vzdělávání, sport, zábava. Jinak vymezena není, potažmo není vymezeno, že některý dílčí element (komponent) bude v programové skladbě upřednostněn či bude převažující.

Specifikace předmětné licence je obsažena ve stanovení dalších licenčních podmínek, a sice, že jednak vysílání BBC WS v angličtině bude minimálně v úhrnném rozsahu 8 hodin denně a jednak, že v rámci vysílání (bloků) v českém jazyce musí časový rozsah vysílaného zpravodajství, publicistiky, vzdělávání, sportu a zábavy ve svém souhrnu převažovat nad celkovým rozsahem vysílané hudby.

Dle soudu jde o zcela samostatné, další licenční podmínky, jimiž je podmíněn výkon licenčního povolení žalobce.

Zatímco podmínka - Vysílání BBC WS v angličtině bude minimálně v úhrnném rozsahu 8 hodin denně – se týká vysílání BBC WS v angličtině, další podmínka se týká vysílání (bloků) v českém jazyce a stanoví, že časový rozsah vysílaného zpravodajství, publicistiky, vzdělávání, sportu a zábavy ve svém souhrnu musí převažovat nad celkovým rozsahem vysílané hudby.

Navrhovaná změna však zasahuje i do části programu, která se týká vysílání BBC WS v angličtině, neboť podmínku týkající vysílání (bloků) v českém jazyce rozšiřuje (z časového hlediska) i na tuto část vysílání, když nahrazuje text vyjadřující rozsah podmínky - vysílání (bloků) v českém jazyce - textem *denního (24 hod) vysílání*.

Je přitom zjevné, že z časového hlediska jde o zcela odlišný obsah. Zatímco znění původní podmínky znamená, že povinnost (časový rozsah vysílaného zpravodajství, publicistiky, vzdělávání, sportu a zábavy ve svém souhrnu musí převažovat nad celkovým rozsahem vysílané hudby.) se týká toliko vysílání (bloků) v českém jazyce, tedy rozsahu 16 hodin, navrhovaná změna zahrnuje i vysílání BBC WS v angličtině, které činí dle první podmínky minimálně v úhrnném rozsahu 8 hodin denně, tedy se týká celkového rozsahu vysílání v délce 24 hodin. Odlišný obsah znění původní podmínky a „nové“ podmínky spočívá ve svém důsledku ve skutečnosti, že zatímco původní znění podmínky garantovalo skutečnost, že v rámci vysílání (bloků) v českém jazyce musí časový rozsah vysílaného zpravodajství, publicistiky, vzdělávání, sportu a zábavy ve svém souhrnu převažovat nad celkovým rozsahem vysílané hudby, přijetím navrhované změny by tomu tak již nebylo. Došlo by tak ke změně licenční podmínky, která by vedla k popření obsahu stanovené podmínky týkající se vysílání v českém jazyce, neboť v rámci tohoto vysílání by byla rozsahem vysílaná hudba převažující. Jinými slovy navrhovaná změna by tak ve svém důsledku vedla k navýšení podílu hudby ve vysílání v rámci vysílání (bloků) v českém jazyce a k poklesu podílu mluveného slova v těchto blocích, což by odporovalo podstatě udělených licenčních podmínek. Správně Rada poukázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž je zřejmé, že pokud by totiž hudba začala ve vysílání převládat, změnilo by to charakter vysílání ze zábavního na hudební, což by bylo v rozporu s licenčními podmínkami. Není-li hudba jako samostatný žánr v základní programové specifikaci stanovena, nemůže být v celku programové skladby jedním z převažujících žánrů, byť jinak obecně spadá pod pojem zábavy.

K tomu je třeba dodat, že žalobci nic nebrání do vysílání BBC WS v angličtině zařazovat vysílání hudby, mělo by tomu však být bez vlivu na vysílání (bloků) v českém jazyce, neboť tomu právě brání znění podmínky, jejíž změny se žalobce domáhá.

Dle žalobce podle „nové“ licenční podmínky nemůže nikdy z logiky nastat situace, kdy by se hudba stala převažujícím žánrem v programu ZET. Žalobce přitom zjevně vychází z hypotézy, že podle Nové licenční podmínky by byl oprávněn vysílat nejvýše 12 hodin hudebního obsahu z celkových 24 hodin denně. Takovému tvrzení logiku nelze upřít, je však současně třeba uvést, že žalobcův požadavek změny je v rozporu se zněním platné podmínky týkající se vysílání (bloků) v českém jazyce, čehož si žalobce byl a je nepochybně vědom, jinak by ani nepodával předmětný návrh na změnu této licenční podmínky. Z tohoto důvodu nemohla být porušena ani zásada legitimního očekávání a předvídatelnosti rozhodování správních orgánů (v ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu).

S ohledem na výše uvedené neshledal soud námitky v prvním žalobním bodu důvodnými.

Ve druhém žalobním bodu shledává žalobce napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné a vnitřně rozporné a to ve vztahu k úvaze, z jakého důvodu Rada zastává názor, že musí být zachována spojitost podílu hudby s vysíláním v českém jazyce.

Dle žalobce Rada v předchozím rozhodnutí vyhověla žádosti žalobce v části, kde bylo žalobcem žádáno o souhlas se změnou skutečností uvedených v žádosti o udělení Licence spočívající ve zrušení časového rozvržení jazykových programových bloků v programovém a vysílacím schématu, výsledkem čehož je žalobce oprávněn vysílat 24 hodin denně zpravodajství, publicistiku, vzdělávání, sport a zábavu, se zařazením hudby a vysílání BBC WS v angličtině bez blíže vymezených časových bloků dle vlastních programových potřeb.

K této námitce soud uvádí, že z rozhodnutí Rady ze dne 7.3.2017. sp. zn. RRTV/2017/99/str. č.j. RRTV/4870/2017-str ověřil, že Rada

- v I. výroku rozhodnutí udělila žalobci souhlas se změnou skutečností uvedených v žádosti o licenci spočívající ve vypuštění všech odkazů na bloky „BBC v angličtině“ a „v českém jazyce“ z programového a vysílacího schématu a současně stanovila novou licenční podmínku „vysílání BBC WS v angličtině bude minimálně v úhrnném rozsahu 8 hodin denně“;
- ve II. výroku rozhodnutí neudělila žalobci souhlas se změnou skutečností uvedených v žádosti o licenci spočívající v nahrazení stávající licenční podmínky „*V rámci vysílání (bloků) v českém jazyce musí časový rozsah vysílaného zpravodajství, publicistiky, vzdělávání, sportu a zábavy ve svém souhrnu převažovat nad celkovým rozsahem vysílané hudby.*“ novou licenční podmínkou „*V rámci denního (24 hod) vysílání musí časový rozsah vysílaného zpravodajství, publicistiky, vzdělávání a sportu tvořit alespoň 35% celkového rozsahu vysílání*“, neboť tato požadovaná změna by vedla k neudělení licence na základě veřejného slyšení.

I když lze přisvědčit žalobci, že Rada mu ve výše uvedeném rozhodnutí udělila souhlas s vysíláním bez časového rozvržení vysílání v českém jazyce či vysílání BBC WS v angličtině, přesto současně ponechala v platnosti předchozí licenční podmínku (kterou je rovněž podmíněn výkon licenčního povolení žalobce), jenž se výslovně týká vysílání (bloků) v českém jazyce a stanoví, že časový rozsah vysílaného zpravodajství, publicistiky, vzdělávání, sportu a zábavy ve svém souhrnu musí převažovat nad celkovým rozsahem vysílané hudby, jinými slovy touto podmínkou Rada upravila povinnost žalobce toliko a právě k vysílání v českém jazyce.

Soud nemohl opomenout návaznost podmínky „vysílání BBC WS v angličtině bude minimálně v úhrnném rozsahu 8 hodin denně“ na podmínku, jejíž znění se snaží žalobce změnit, a která se výslovně vztahuje k povinnosti vysílání v českém jazyce. Tato návaznost spočívá právě v časovém potenciálu. Zatímco k vysílání BBC WS v angličtině se vztahuje úhrnný minimální rozsah 8 hodin denně, k vysílání v českém jazyce takový údaj stanoven není (lze jej však snadno dedukovat), je zde však stanovena podmínka týkající rozsahu vysílané hudby tak, aby nepřevažovala nad ostatními komponenty vysílání. Obsah takto odlišně stanovených podmínek je dle soudu logický, když nelze důvodně předpokládat, že by u vysílání BBC WS v angličtině existovala nutnost stanovení stejné podmínky jako u podmínky, která se vztahuje k vysílání v českém jazyce. Soud při této úvaze vycházel ze skutečnosti, že pro vysílání BBC WS je charakteristické mluvené slovo s různým obsahem.

Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Osoba na řízení zúčastněná nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soud neuložil povinnost v souvislosti, s jejímž splněním by jí náklady vznikly (§60 odst. 5 s.ř.s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 18. října 2017

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: H., DiS.